

Přehled vánočních bohoslužeb

ve farním obvodu Lovosice, Prackovice, Velemín, Milešov, Sulejovice

24. 12. 2020 Štědrý den (čtvrtek)

Betlémské světlo možnost v Lovosicích, odnést:

z kostela sv. Václava 9:00 – 16:00

z kaple **pod hřbitovem** 9:00 – 17:00

15:00 Prackovice, kostel sv. Matouše – bohoslužba slova

20:00 Velemín, kostel sv. Martina – mše sv.

22:00 Lovosice, kostel sv. Václava – **Půlnoční mše sv.**

25. 12. 2020 Slavnost Narození Páně (pátek)

9:00 – 16:00 Lovosice, kostel sv. Václava – možnost si odnést **Betlémské světlo**

10:30 Lovosice, kostel sv. Václava – mše sv.

13:00 – 14:30 Lovosice, kostel sv. Václava – **Vánoční koledování u Betléma**

26. 12. 2020 Svátek svatého Štěpána (sobota)

9:00 – 16:00 Lovosice, kostel sv. Václava – možnost si odnést **Betlémské světlo**

9:30 Lovosice, kostel sv. Václava – mše sv.

27. 12. 2020 Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa (neděle)

9:30 Lovosice, kostel sv. Václava – mše sv.

31. 12. 2020 Silvestr (čtvrtek)

15:30 Lovosice, kostel sv. Václava – děkovná mše sv. za rok 2020

1. 1. 2021 Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok (pátek)

9:30 Lovosice, kostel sv. Václava – mše sv.

6. 1. 2021 Slavnost Zjevení Páně (středa)

16:30 Lovosice, kostel sv. Václava – mše sv.

Ladislav Kubíček

Beránkova moudrost a síla dnes

V přírodě všechno klape a zapadá do sebe. Například lidské geny. Co je tam milionů kombinací, a jen jedna je schopna života. Náhodou? Z věcí stvořených lze usuzovat na Stvořitele a věda nám to krok za krokem postupně odhaluje. A my, místo abychom tím hlasitěji vzdávali díky a chválu Bohu,

chlubíme se vlastními úspěchy. Máme důkazy, že už první lidé měli smysl pro krásu, nejen pro účelnost. To nám nic neříká? V čem se dnes projevuje síla Beránkova? Projevuje se v církvi, kterou ustanovil? Plníme úkol „běžte do celého světa...“? Pro vzory nemusíme chodit do středověku. Máme je mezi svými současníky - Matka Tereza, Jan Pavel II. a další. Jejich síla nespočívala v hospodářské moci, a přece o ní nikdo nepochybuje. Dokážeme z toho vyvodit závěr pro sebe? Nejsou naše komplexy méněcennosti hříchem a urážkou? Nenahráváme tím materialistům a d'áblu?

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapaluji?)

Richard Rohr

Milovat Milovníka

Posaďte se k potoku, na jeho břeh. Nedovolte, aby vaše ego opravovalo, řídilo, klasifikovalo nebo zajišťovalo cokoli z vašeho prožitku. Ego se chce zajistit, aby věci byly patřičně významné, aby nás události dělaly důležitými. Naše činnosti se stávají malými výlety za sebeospravedlněním a my si stojíme na svých jistotách. Říkáme: „To a to jsem v životě udělal.“ „Byla jsem věrná manželovi.“ „Vychoval jsem děti, posílal jsem je do katolické školy, platil jsem účty.“ Avšak plníme-li takové povinnosti a dostojíme své zodpovědnosti, sloužíme tím často jen sobě samým. Mnohdy náboženství používá Boha k vylepšení našeho obrazu nás samotných. Právě náboženství není spojeno s tím, za co se považují, ale s Bohem.

V křesťanském životě jde jen málo o to, abychom dělali něco správně. Jde naopak zcela o to, abychom se zamilovali do Milovníka, který sám dělá všechno správně. To, co miluji, je onen Milovník – nikoli mé vlastní úspěchy.

(meditace pro 4. neděli adventní)

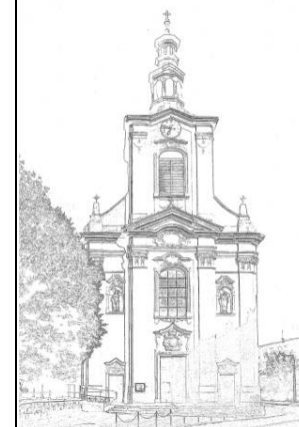
*Přeji Vám,
ať radost z narození
Ježíše
přinese novou naději
do Vašeho života
a prozáří každý den
roku 2021*

*P. Ladislav
Nádvořník, SDB*

Václav č. 43 (2020)

20. 12. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

4. neděle adventní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Út Po ranní mši sv.

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

V době karantény nebude.

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- v úterý ráno nebude mše sv.
- Poslední Roráty jsou ve středu od 8:00.
- Tuto neděli 20. 12. 2020 je třetí neděle v měsíci, proto bude mše svatá i v Sulejovicích v 8:00.
- 26. prosince 2020 je sbírka „Svatoštěpánská koleda“ - na bohoslovce.
- Během vánočních svátků 25. - 27. 12. chceme nabídnout prostory kostela lidem k zastavení, zamyšlení. Prosíme dobrovolníky, aby se přihlásili k zajištění služeb v kostele. **Zapište se prosím do archu v sakristii.**
- Stále je možnost si v sakristii **zakoupit kalendáře:** závěsný Katolický kalendář (A5) za 49 Kč závěsný Rodinný plánovací kalendář (A3) za 79 Kč

Kardinál Tomáš Špidlík Maria a církve

Titul „Maria - Matka církve“ se může zdát nový. Polští biskupové se na II. vatikánském sněmu přičinili o to, aby se mu dostalo úředního potvrzení. Ale v mariologii, jak poznamenává Vladimír Losskij, úřední církev následuje jenom to, v čem ji křesťanský lid už dávno předešel. Dá se říci, že jsou všechna mariánská dogmata typicky církevní, z víry církve.

Mariánská úcta tedy vyrostla z kořenů církve, proto na ní lid tolik lpí. Ale v tradici se stala současně Maria symbolem církve samé. Víme, že si to těžko dovedou představit ti, kdo mají na mysli jenom právní instituce, rozdělení na diecéze, vatikánské úřady. Vzpomínáme si sice, jak na mariologickém kongresu v Římě, už před vícero lety, hájil jeden nadšený jurista, že je Panna Maria patronkou kanonického práva, protože je ochránkyní církve. Potlesk byl velký, protože v nudné atmosféře kongresů každá taková perlička potěší.

Víme ovšem, že je církve v hloubce bytí něco daleko víc než jenom právní struktura. Je to lidstvo, které je pod vlivem Ducha Svatého. Světci jsou ti, kteří mají jeho milost. Kněží jsou ti, kteří silou Ducha Svatého odpouštějí hříchy, oživují svátostmi mystické tělo Kristovo. Maria z Ducha Svatého počala a zrodila Krista, dala Slovu Boha lidskou podobu. Církve dává lidskou podobu a strukturu Duchu Svatému.

Tuto podobnost Bohorodičky s církví vyčteme i ve známých typech mariánských obrazů. Jeden z nejstarších, připisovaný i legendárně sv. Lukáši, se nazývá řecký Hodigitria, Ukazovatelka cesty. Na levé ruce drží vtěleného Božího Syna, který žehná, a pravou rukou na něj ukazuje, jakoby chtěla říci. On je cesta, pravda a život (srv. Jan 14,6). Tohoto typuje i obraz Panny Marie Sněžné v Římě, kterým je inspirována také velehradská Matka jednoty.

I církve má tuto funkci: ukazovat lidem Krista, který je cesta, pravda a život. Je „znamením mezi národy“. Ukazuje Ježíše svým učením, svými dokumenty, spisy. Ideální by ovšem bylo, kdyby jej ukazovala i svým životem jako Maria. Proto je Matka Boží nedostižný příklad kněžím, biskupům. Laici se ovšem nevyklučují. I oni jsou církve, i oni tedy mají funkci ukazovat na Krista dětem, bližním, slovy i skutky.

Legendárního původu je také obraz, který se dodnes vyskytuje na křesťanském východě. Spojuje se se svátkem uvedení Panny Marie do chrámu. Podle apokryfních vypravování přivedli sv. Jáchym a Anna Marii jako děvčátko do chrámu, aby ji tam zasvětili službě svatého místa. Nemělo to být ostatně ani daleko, protože jeruzalémská tradice

ukazuje dnes kostel sv. Anny, který by měl stát na místě jejího domu, docela nedaleko od místa chrámu. V biblické souvislosti si sice nedovedeme dobře představit, co by malé děvče v chrámu dělalo. Ale ikona, která odpovídá apokryfům, má příhodnou odpověď. Maria tkala a vyšívala chrámovou oponu, která zahalovala svatostánek. Na některých obrazech zvěstování ji anděl přistihne právě při této typicky dívčí práci.

Jde ovšem o legendu. Ale staré legendy vznikaly z nutnosti vyjádřit symbolicky dogmatické pravdy. Chrámová opona zahalovala svaté místo, které si zvolil za svůj příbytek na zemi Hospodin, Bůh nebeských zástupů. Órigenés vysvětluje chrámovou oponu symbolicky jako Tělo Krista, které zahalovalo a přitom bylo příbytkem jeho božství. Ježíšův obličej byl lidský, ale za ním se skrýval pohled Boha samého. Malé děvče Maria, které podle apokryfů tká a vyšívá chrámovou oponu, je symbolem té, která má brzy nato tkát lidské tělo Božímu slovu.

Dnes, jak věříme, Duch Boží má svůj příbytek mezi námi. Církve je opona, která jej zahaluje. Všecko, co tu vidíme, je lidské: papež je člověk, biskupové, kněží i laici jsou lidé, lidské formy má liturgie, lidské jsou struktury právní a administrativní. Ale za nimi, jako za oponou, cítíme přítomnost Ducha Svatého.

Jaká je tato Boží přítomnost? Je pravá. Ale přesto není úplná. Kdyby byla úplná, zablýskla by v plné slávě tak, jak to bude na konci věků. Občas se setkáváme se svatými, o kterých se dá říci, že kdo se setkal s nimi, setkal se s Kristem. Ale v denním životě jsme daleko od ideálu. Duch Svatý působí, když kněz na oltáři proměňuje chleba a víno v tělo a krev Páně. Ale není vždycky z Ducha Svatého to, co kněz v denním životě mluví a jak jedná. Děti mají poslouchat rodiče a vidět v nich obraz Boha samého. Vtipně však prohodil rozumný dospělý syn, který vedl opilého otce domů: „To si, Pane Bože, ten svůj obraz dávaš někdy nepovedeně malovat.“ Tato žertovná poznámka vyjadřuje jak pietní shovívavost ke slabosti otcově, tak i hlubokou dogmatickou pravdu. Boží obraz v církvi, tj. v konkrétních lidech, skutečně je, ale je nedokreslený, neúplný, nevyčištěný. Teologové říkají, že církve Ducha Svatého se nachází v situaci neustálého vyzývání Boha, epiklese, vroucí modlitby, aby přišel a doplňoval to, nač lidské síly nestačí.

Není proto divu, že viděl symbol církve i v obraze Panny Marie, kterému Slované říkají „znamenie“. Představuje Bohorodičku modlící se s rozpjatými rukama, typu „orans“ známého z katakomb, a na prsou má v disku, kotouči, paténě, podobu stejně se modlícího Krista. Modlí se tedy spolu s

Kristem, aby sestoupil Duch Svatý na církev, zdokonalil ji, očistil, posvětil, posílil.

Mariina modlitba je silná. Teologové nazývají Bohorodičku omnipotentia orans, modlící se všemohoucnost. Starý titul nazývá Marii záštita křesťanského lidu a jedna z nejstarších mariánských modliteb, dochovaná na egyptském papyru, je Pod ochranu tvou se utíkáme, svátá Boží rodičko. Ve slovanském východním obřadu se slaví zvláštní svátek „pokrov“, spojený s obrazem stejného jména. Panna Maria svým pláštěm pokrývá všechny, kteří se pod něj uchylují.

Na starých obrazech Nanebevstoupení Pána stojí Maria uprostřed apoštolů a andělů, s rukama zdviženými k modlitbě. Je to obraz církve, která svolává příchod Ducha Svatého. Při zvěstování podle ikonografické tradice přistihl anděl Marii při modlitbě a zvěstoval příchod Ducha Svatého k ní, aby zrodila Krista. Nyní, při Nanebevstoupení, se Maria modlí za příchod Ducha Svatého do celé církve, aby i církve svým způsobem zrodila Kristovo mystické tělo v dějinách věků. Jako je silná modlitba Mariina, tak je silná i modlitba celé církve a modlitba těch, kdo se jménem celé církve modlí. Spojitost Marie s církví je také na byzantském typu obrazů, kterým dali název Mariin majestát. Bohorodička sedí na trůně jako císařovna a na kolenou drží dítě Ježíše. Je na trůně, ale sama slouží jako trůn svému synu. Mívá nad hlavou nápis: „Širší než nebesa.“ Šalomounova modlitba při zasvěcení chrámu mluví o tom, že Boha nemohou obsáhnout nebesa nebes (1. Král 8,27). Tu sedí Bůh na klíně Mariině, je tedy, obrazně řečeno, „širší než nebesa“.

I církve svým způsobem sedí na trůně: ne, aby měla lidskou vládu, ale aby držela na kolenou Krista, který má nebe i zemi ve své moci.

Z podobnosti Marie s církví plynou důsledky i pro náš duchovní život. Každý z nás je církve v malém, kámen v budově chrámu. To, co jsme doposud řekli, platí i o nás: i skrze nás, v našem prostředí se má Kristus zrodit, máme ho nést a ukazovat světu, ve kterém žijeme. V tom je každý křesťan „širší než nebe“.

(nedělní zamyšlení kardinála T. Špidlíka pro 4. neděli adventní; Vatikánské promluvy pro rok 2008/2009)